

Encara que costa

Locucions conjuntives com *encara que*, *malgrat que*, *per bé que* o *tot i que* se solen classificar dins el grup de les conjuncions concessives, cosa que vol dir que introdueixen oracions subordinades. Però aquest caràcter de subordinació de les oracions introduïdes per les locucions esmentades no sempre ens apareix prou clarament: en alguns casos, més aviat diríem que es tracta de conjuncions adversatives i que, per tant, les oracions introduïdes per elles han d'ésser considerades coordinades. En la pràctica de la llengua, aquest fet es tradueix en una vacil·lació en el temps del verb —indicatiu o subjuntiu— a usar en aquestes oracions, i si no hi ha tal vacil·lació, perquè hom té una idea molt clara i precisa del que vol dir, en una possibilitat real de l'ús del subjuntiu o de l'indicatiu, segons el sentit que es vulgui expressar.

Hom sol indicar exemples de l'ús de *encara que* i *malgrat que* amb el verb (de l'oració que introdueixen) en subjuntiu: *Ho farem encara que t'hi oposis; Malgrat que ell hagi dit això, no ens negarà el seu ajut*. Però és evident que al costat de *Hi aniré encara que no em vingui de gust* podem dir *Hi aniré, encara que no em ve de gust*. En la primera d'aquestes dues construccions hi ha realment una subordinació de l'oració introduïda per *encara que* a l'oració enunciada en primer lloc: l'oració subordinada expressa una acció més o menys hipotètica de la qual es diu que, en tot cas, no constituirà obstacle suficient per a la realització de l'acció principal (*Hi aniré*). En canvi, en la segona construcció es formulen dues afirmacions d'importància principal i més aviat s'hi ve a dir que la primera no significa —potser contra el que algú suposaria— que no sigui cert el que es diu en la segona. Notem que en una construcció com *Ho sap, encara que no ho vol dir*, la locució *encara que* es podria substituir, de fet, per termes clarament adversatius com *però* o *sinó que*: *Ho sap, però no ho vol dir* i *Ho sap, sinó que no ho vol dir*. Així mateix, en el següent exemple de Fabra, podem veure la possibilitat de substituir ~~per bé que~~ ~~però~~ ~~sinó que~~... *avia era comunament acceptada* (la ç), *per bé que* (*però*, *sinó que*) els escriptors discrepaven respecte a les paraules en què calia usar-la. És clar que aquesta possibilitat —diffícilment reduïble a esquema— és més aviat limitada i, d'altra banda, hi ha matisos d'intenció subjectiva que determinen l'ús del terme conjuntiu en cada cas.